



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem ve věci

žalobce: **PhDr. R. S.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Polánkem
sídlem Brno, Zelený trh 12, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Česká správa sociálního zabezpečení**, pracoviště Hradec Králové
sídlem Slezská 839, 502 00 Hradec Králové

v řízení proti rozhodnutí žalovaného ze dne X, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal u zdejšího soudu přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku žalovaného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Pardubice (dále také jako „OSSZ“) ze dne X, č. j. X, kterým byla žalobci podle ustanovení § 126 odst. 1 a odst. 4 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákon

o nemocenském pojištění“), uložena povinnost uhradit regresní náhradu v celkové výši 207 840 Kč. Žalobce svou žalobu odůvodnil následujícím způsobem.

2. Žalobce vytýká správním orgánům, že nedostatečně prokázaly, že po žalobci požadovaná částka byla vyplacena v příčinné souvislosti s následky dopravní nehody. Žalobce po celou dobu řízení poukazuje na skutečnost, že nebylo prokázáno, že by poškozený, p. M. S. (dále v textu i též jako „pojištěnec“ nebo „poškozený“), byl při dopravní nehodě připoután. Žalobce odkazoval na skutečnosti, že bezpečnostní pás poškozeného nenese stopy spáleniny pod přezkou ani nedošlo k odpálení bezpečnostních „patron“, pás bylo možno bez problému zpět navinovat a nenese stopy jiných poškození, nikdo si nedokáže vybavit, že by poškozený byl připoután, navíc zranění poškozeného jsou příliš velká ve srovnání se zraněními žalobce. Jediný důkaz o tom, že byl poškozený připoután, je výpověď zasahujícího hasiče, která vzhledem ke stavu poškozeného v době nehody a následným společenským dosahům může být značně zkreslena. K těmto skutečnostem soud v rozsudku ze dne 19. 8. 2019, č. j. 1 T 115/2019 - 253, ze kterého správní orgány vycházely, nepřihlédl a s touto dle názoru žalobce velmi významnou otázkou se nevypořádal. Okresní správa sociálního zabezpečení si v rámci rozhodování obstarala vyjádření ošetřující lékařky poškozeného, aniž by se jakkoliv zabývala žalobcovými tvrzeními. Obdobně postupoval též žalovaný, který si obstaral stanovisko oddělení lékařské posudkové služby, které akorát potvrdilo, že celá doba pracovní neschopnosti byla oprávněná. Žalobce dále uvedl skutečnosti, pro které má za prokázané, že poškozený v době nehody připoutaný nebyl (protokol o dopravní nehodě, obžaloba ze dne 11. 7. 2019, úřední záznam ze dne 29. 3. 2019). Okresní soud v Pardubicích vydal rozsudek, č.j. 1 T 115/2019 - 253, který byl vydán jako zjednodušený ve smyslu § 129 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., zákon o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, obsahující výrok o vině a trestu, a byl vyhotoven bez odůvodnění. Okresní soud v Pardubicích se tedy s otázkou, zda byl poškozený skutečně připoután či nikoliv nevypořádal a ani podrobně nezabýval. Žalobce tedy poukazuje na skutečnost, že veškeré skutečnosti, uvedené výše, hovoří pro to, že poškozený připoután nebyl, což znamená, že je zde dáno spoluzavinění poškozeného a regresní náhrada by se tak měla poměrně snížit ve smyslu § 126 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění. Žalovaný k tomuto pouze uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že nebylo vyhotoveno odůvodnění trestního rozsudku, tak nelze sporovat jeho výrok, žalobce se odvolání navíc vzdal. Žalovaný dále uvedl, že rozsudek v trestní věci je dle § 126 zákona o nemocenském pojištění zákonným podkladem pro rozhodnutí o regresní náhradě. Nicméně vzhledem k žalobcem tvrzeným skutečnostem je tato interpretace žalovaného nesprávná. Nesprávný je i názor žalovaného, že vzhledem k povaze zranění poškozeného je navíc jedno, zda byl či nebyl připoután. To je však pouze neodborný názor žalovaného. K tomu žalobce dodává, že si zadal zpracování znaleckého posudku k posouzení, zda byl poškozený při nehodě připoután a jaké následky by nehoda měla a jak by se lišila zranění, kdyby byl či nebyl poškozený připoutaný. Žalobce rovněž zvažuje podat návrh na obnovu trestního řízení, neboť na světlo vyplynuly nové skutečnosti, které mohou podstatně ovlivnit konečné rozhodnutí, a to nový znalecký posudek potvrzující, že poškozený nebyl při nehodě připoután.
3. Na základě všeho výše uvedeného žalobce navrhl, aby zdejší soud napadané rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a zároveň aby krajský soud zrušil

rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pro případ úspěchu ve věci uplatnil žalobce nárok na náhradu nákladů řízení.

4. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, na svých závěrech setrval a navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním zjištěním.
6. Předně soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).
7. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně

vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

8. Nyní již k samotnému přezkumu.
9. Ze správního spisu vyplývá a mezi stranami ani není sporné, že žalobce byl dne 19. 8. 2019 rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích, č.j. 1 T 115/2019 – 253, uznán vinným ze spáchání přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. a 2 trestního zákoníku a dále z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 247 odst. 1 a 2 písm. a) trestního zákoníku. Následně rozhodnutím Okresní správy sociálního zabezpečení Pardubice č. j. X ze dne X byla žalobci uložena povinnost uhradit regresní náhradu v celkové výši 207 840 Kč, neboť dne 25. 3. 2019 svým protiprávním jednáním (výše uvedená dopravní nehoda) zavinil dočasnou pracovní neschopnost pana M. S., nar. X, v trvání od 26. 3. 2019 do 8. 4. 2020, z jejíhož titulu mu vznikl nárok na nemocenské, které mu bylo vyplaceno Okresní správou sociálního zabezpečení Pardubice za období od 9. 4. 2019 do 8. 4. 2020 v uvedené výši. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal později doplněné blanketní odvolání, ve kterém namítal v jádru podobné skutečnost, které uvedl později též v žalobě. Odvolání žalobce však bylo žalovaným rozhodnutím zamítnuto, proti čemuž podal žalobce již výše popsanou žalobu.
10. Dle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění ten, kdo způsobil, že v důsledku jeho zaviněného protiprávního jednání zjištěného soudem nebo správním úřadem došlo ke skutečnostem rozhodným pro vznik nároku na dávku, je povinen zaplatit orgánu nemocenského pojištění regresní náhradu. Nárok na regresní náhradu nemá orgán nemocenského pojištění vůči pojištěnci, jemuž byla dávka vyplacena.
11. Dle § 126 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění platí, jestliže skutečnosti rozhodné pro vznik nároku na dávku zavinilo více subjektů, odpovídají orgánu nemocenského pojištění společně a nerozdílně a vzájemně se vypořádají podle míry zavinění, pokud se nedohodnou jinak. Je-li jednou z těchto osob pojištěnec, kterému byla dávka vyplacena, odpovídají orgánu nemocenského pojištění jen ostatní subjekty; výše regresní náhrady se přitom poměrně sníží. Spory o vzájemné vypořádání rozhodují soudy.
12. Z podané žaloby je zřejmé, že žalobce svou žalobou cílí především na ust. § 126 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění, jelikož tvrdí, že skutečnost rozhodnou pro vznik nároku na dávku zavinil též pojištěnec, jelikož ten nebyl v době dopravní nehody řádně připoután, čímž učinil svá zranění vážnějšími, vyžadující více zdravotní péče. K tomu žalobce uvedl, že vzhledem k „povaze vyhotovení“ trestního rozsudku ve věci sp.zn. 1 T 115/2019 nelze převzít za prokázané připoutání pojištěnce, jelikož rozsudek se touto skutečností dostatečně nezabývá, jelikož byl vyhotoven zjednodušenou formou bez odůvodnění výroku o vině a trestu. Z tohoto důvodu bylo na správních orgánech, a potažmo nyní na správním soudu, aby se zabýval argumentací žalobce k připoutání/nepřipoutání pojištěnce a rozhodl tak o poměrném snížení regresní náhrady. S touto argumentací se však krajský soud nemohl ztotožnit.

13. Dle § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen jako „s.ř.“), listiny vydané soudy České republiky potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který jej vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.
14. Obdobně tomu je také dle soudního řádu správního, dle kterého je soud vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal (§ 52 odst. 2 s.ř.s.).
15. K vázanosti soudu trestními rozsudky lze citovat nálezný Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2019, sp. zn. I.ÚS 1424/09, dle kterého: *„Soud je vázán pouze výrokem, a nikoli odůvodněním odsuzujícího trestního rozsudku. Z výroku o vině je pak nutno vycházet jako z celku a brát v úvahu jeho právní i skutkovou část s tím, že řeší naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu konkrétním jednáním pachatele.“* Tento nálezný Ústavního soudu následně převzal i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 As 173/2014 - 186, ze kterého vzešla následující výstižná právní věta: *„V souladu s § 52 odst. 2 s. ř. s. vychází správní soud z výroku trestního rozsudku o vině jako celku, a to z části skutkové i právní. Je-li konkrétní skutkový závěr jednoznačně vtělen do samého výroku odsuzujícího rozsudku, je tím soud ve správním soudnictví vázán.“*
16. Ve zde projednávané věci byl vydán již výše zmíněný rozsudek OS Pardubice ve věci sp. zn. 1 T 115/2019, dle jehož výrokové části *„poškozený M. S., narozený dne X, který byl za jízdy řádně připoután bezpečnostním pásem, utrpěl zranění...“*. Je tedy bezpochyby, že samotný skutkový závěr o řádném připoutání pojištěnce je vtělen již do samého výroku odsuzujícího rozsudku, tudíž je tímto výrokem správní orgán, tak správní soud, při svém rozhodování vázán. Z tohoto důvodu tak není na místě tuto skutečnost podrobovat jakémukoliv přezkumu či k této skutečnosti provádět jakékoliv důkazy. Není v pravomoci správního orgánu či soudu ve správním soudnictví jakkoliv přezkoumávat závěry vzešlé z dokazování v trestním řízení. K tomuto slouží instituty trestního řízení, kterých jistě mohl žalobce využít.
17. Argument žalobce, že z rozsudku OS v Pardubicích nelze vycházet pro jeho zjednodušené vypracování bez odůvodnění, nemůže být jakkoliv úspěšný. Skutečnost, že rozsudek byl dle § 129 odst. 2 trestního řádu vypracován ve zjednodušené formě, hovoří pouze o tom, že se obžalovaný (žalobce) i státní zástupce odvolání vzdali, přičemž žalobci byl znám celý výrok odsuzujícího rozsudku. Zjednodušené vypracování rozsudku tedy nesvědčí o tom, že by neprobíhalo dokazování nebo že soud neučinil závěry o skutkových otázkách. Právě naopak. Podrobnost výrokové části odsuzujícího rozsudku svědčí o tom, že soud po řádném dokazování učinil potřebné právní i skutkové závěry, na základě čehož vydal odsuzující rozsudek. Snaha zvrátit závěry vzešlé z řízení před trestním soudem skrze rozhodnutí správních orgánů a rozhodnutí správního soudu tak nemůže být úspěšná.
18. Vzhledem k výše uvedené argumentaci k vázanosti správního orgánu a správního soudu rozsudkem OS v Pardubicích nebylo namístě, aby se zdejší soud zabýval tvrzeními žalobce k „důkazům svědčících o nepřipoutání“ pojištěnce, a proto neprováděl i žalobcem navrhané dokazování, zejména listinou, označenou jako „Znalecký posudek č.3513/2021“.

19. Lze tedy uzavřít, že správní orgány při rozhodování o regresní náhradě vůči žalobci vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu, když vycházely ze závazné výrokové části odsuzujícího rozsudku ve věci sp.zn. 1 T 115/2019, dále také z vyjádření ošetřující lékařky pojištěnce a ze stanoviska oddělení posudkového služby ČSSZ, pracoviště Hradec Králové, které na základě dokumentace oddělení lékařské posudkové služby OSSZ Pardubice a kompletní zdravotní dokumentace MUDr. N. D. prokázalo příčinnou souvislost mezi zraněním pojištěnce a vyplacenou dávkou. Žalobcovu argumentaci o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti žalovaného rozhodnutí tak hodnotil krajský soud jako nedůvodnou.
20. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
21. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s.ř.s., přičemž neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení neměl a úspěšnému žalovanému náklady dle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

Pardubice 16. února 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce

